

кои къмъ Добруджа, (1792—1802) а трети се върнали въ своитѣ земи.¹⁾

Но Бинбеловци,²⁾ или Бѣлянитѣ сж били принудени и при други случаи да напускатъ старото и нови гнѣзда. Безспорно е, че тѣ сж се изселили и презъ времето на Дибича Задбалкански³⁾ въ Руско-турската война 1828/29 година и сж попаднали чакъ въ Акерманъ. За това ни свидетелствуватъ не само фамилнитѣ имена на тѣхни потомци, нѣкои отъ които намѣриха приютъ въ България, но и два документи отъ 1854 и 1861 години, запазени отъ полковникъ Ив. Кр. Стойчевъ.

За Бинбеловци отъ Акерманъ се знае, че сж дошли отъ Факия презъ 1828/29 год. Покъсно, тѣ се наричатъ Бинбулови. Водилъ ги е Хаджи Вълко (р. 1760), вѣроятно синътъ на Никола Кроткиятъ († 1775, декем. 28), който е билъ братъ на Маринчо Страшний. Хаджи Вълко ималъ двама синове: х. Нико

Ст. Заимовъ, Единъ кърджалийски царъ, откъслекъ отъ неиздадената V часть на „Миналото“. Сп. „Деница“, год. II, кн. 6, стр. 390—400. София, 1891. Заимовъ е използвалъ запискитѣ на Несторъ Марковъ.

¹⁾ Добри Поповъ, Българщината при Долна Тунджа. В-къ „Зора“, бр. 5743.

²⁾ Турска дума, която се превежда: бинъ — хиляда и беля — пакостъ; Хиляда пакостници, хиляда бели.

³⁾ Звезделинъ Цоневъ, Подготовка на Велчовата завѣра. Сп. „Родина“, год. II, кн. 2. София, 1940